

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 451/2012-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť K. D., K., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 10 C 135/2007, sp. zn. 42 C 134/2011 a sp. zn. 39 Er 3220/2011, Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. E 8220175411 a Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 9 CoD 44/2011 a sp. zn. 3 Co 70/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2012 osobne do podateľne doručená sťažnosť K. D., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 135/2007, sp. zn. 42 C 134/2011 a sp. zn. 39 Er 3220/2011, Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. E 8220175411 a Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 9 CoD 44/2011 a sp. zn. 3 Co 70/2012.

Zo sťažnosti, z pripojených listinných dôkazov, ako aj zo zistenia ústavného súdu vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

1. Rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C 135/2007-264 z 18. mája 2011 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa proti žalovanému J. B. o neplatnosť závetu a darovacej zmluvy. Uznesením krajského súdu č. k. 9 CoD 44/2011-310 zo 17. augusta 2011 bolo odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu odmietnuté ako oneskorene podané. Rozsudok sa stal právoplatným 20. júla 2011. Sťažovateľ považuje rozhodnutia za nesprávne, pretože v skutočnosti nešlo o relatívnu, ale o absolútnu neplatnosť, a preto žalobný nárok nebol premlčaný. Konanie bolo poznačené zbytočnými prietrahmi. Záver krajského súdu o oneskorenom podaní odvolania je nesprávny a navyše ide o rozhodnutie iného než zákonného sudcu, ktorý vystupoval v postavení senátu.

2. Sťažovateľ podal 30. septembra 2011 návrh na obnovu konania, ktoré však dosiaľ neprebehlo. Konanie je vedené okresným súdom pod sp. zn. 42 C 134/2011. Sťažovateľ preto namieta prietahy v tomto konaní. V zmysle výzvy okresného súdu v novembri svoje podanie opravil a doplnil. Napriek tomu však dosiaľ o návrhu rozhodnuté nebolo.

3. Uznesením okresného súdu č. k. 42 C 134/2011-36 z 31. januára 2012 bol v rámci konania o obnove zamietnutý návrh sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhal odkladu exekúcie. Uznesením krajského súdu č. k. 3 Co 70/2012-61 z 29. marca 2012 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 23. apríla 2012. Podľa názoru sťažovateľa bol daný dôvod na odklad exekúcie, keďže v pôvodnom konaní vydaný exekučný titul treba z dôvodov už uvedených považovať za nezákonný. V rámci odvolacieho konania rozhodol iný než zákonný sudca.

4. Na základe rozsudku okresného súdu vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 135/2007 prebieha taktiež na okresnom súde exekučné konanie vo veci oprávneného J. B. voči sťažovateľovi ako povinnému. Uznesením okresného súdu č. k. 39 Er 3220/2011-20 z 5. januára 2012 boli zamietnuté námietky sťažovateľa proti tejto exekúcii. Uznesenie sa stalo právoplatným 3. februára 2012. Podľa názoru sťažovateľa je exekúcia nezákonná, keďže nezákonný je samotný exekučný titul. Sťažovateľ zaplatil trovy exekučného konania vo výške 1 716,48 €.

5. Na základe uznesenia okresného súdu č. k. 10 C 135/2007-264 z 18. mája 2011 právoplatného 20. júla 2011 prebieha na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. E 8220175411 exekúcia na vymoženie pohľadávky justičnej pokladnice vo výške 484,72 €, pričom uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 8220175411 z 11. júna 2012 bol nariadený výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy sťažovateľa. Sťažovateľ prevzal uznesenie 18. júna 2012. Odvolanie proti nemu nebolo prípustné. Podľa názoru sťažovateľa vymáhaná suma za znalecký posudok predstavovala zbytočný výdavok, keďže znalecký posudok nemal význam.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených práv v už uvedených konaniach.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť bolo potrebné odmietnuť v celom rozsahu.

1. Časť sťažnosti smerujúcu proti rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 135/2007-264 z 18. mája 2011 a uzneseniu krajského súdu č. k. 9 CoD 44/2011-310 zo 17. augusta 2011 považoval ústavný súd za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutia nadobudli právoplatnosť ešte 20. júla 2011, sťažnosť doručенú osobne do podateľne ústavného súdu 4. septembra 2012 treba považovať za oneskorene podanú.

To isté sa vzťahuje aj na namietané porušenie základného práva na súdne konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože v týchto prípadoch je sťažnosť včas podaná iba vtedy, ak sa tak stane v dvojmesačnej lehote počítanej od skončenia prietahov. Sťažovateľom namietané zbytočné prietahy sa museli skončiť najneskôr právoplatnosťou rozhodnutí všeobecných súdov.

2. Sťažovateľ namietal aj priet'ahy v konaní o obnove vedenom okresným súdom pod sp. zn. 42 C 134/2011, a to s poukazom na skutočnosť, že hoci návrh na obnovu konania podal ešte 30. septembra 2011, dosiaľ o ňom rozhodnuté nebolo. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva lebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Z údajov samotného sťažovateľa vyplýva, že ním podaný návrh na obnovu konania nemal všetky potrebné náležitosti, a preto v priebehu novembra 2011 v zmysle výzvy okresného súdu podanie opravil a doplnil. Ako to vyplýva z ďalších údajov sťažovateľa (podrobnejšie rozoberaných v časti I v bode 3), požiadal v rámci konania o obnove o vydanie predbežného opatrenia, o ktorom okresný súd rozhodol 31. januára 2012 a krajský súd zasa o odvolaní 29. marca 2012. Konanie o nariadenie predbežného opatrenia sa ukončilo 23. apríla 2012, keď sa uznesenia všeobecných súdov stali právoplatnými.

Možno konštatovať, že v dôsledku postupov samotného sťažovateľa (neúplnosť podaného návrhu v spojení s nedôvodným návrhom na nariadenie predbežného opatrenia) do konca apríla 2012 okresný súd z objektívnych dôvodov (ktoré nijako nezavinil) nemohol začať meritórne konať o návrhu sťažovateľa. Čas, ktorý odvtedy uplynul (viac ako 5 mesiacov), nemožno považovať za zbytočný priet'ah v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

3. Pokiaľ sťažovateľ nie je spokojný s uznesením okresného súdu č. k. 42 C 134/2011-36 z 31. januára 2012 v spojení s uznesením krajského súdu č. k.

3 Co 70/2012-61 z 29. marca 2012, považuje ústavný súd aj túto časť sťažnosti za oneskorene podanú.

Uvedené uznesenia všeobecných súdov nadobudli právoplatnosť ešte 23. apríla 2012, čo znamená, že sťažnosť osobne doručená do podateľne ústavného súdu 4. septembra 2012 bola oneskorená.

4. Rovnako za oneskorenú považuje ústavný súd aj tú časť sťažnosti, ktorá sa týka uznesenia okresného súdu č. k. 39 Er 3220/2011-20 z 5. januára 2012. Týmto uznesením boli zamietnuté námietky sťažovateľa proti exekúcii. Vzhľadom na to, že uznesenie nadobudlo právoplatnosť 3. februára 2012, sťažnosť osobne doručená do podateľne 4. septembra 2012 bola podaná oneskorene.

5. Totožný záver možno urobiť aj vo vzťahu voči uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 8220175411 z 11. júna 2012, ktorým bol nariadený výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy sťažovateľa.

Uznesenie, proti ktorému nebolo odvolanie prípustné, sťažovateľ prevzal 18. júna 2012. Doručením nadobudlo uznesenie právoplatnosť, pričom sťažnosť bola do podateľne ústavného súdu doručená po uplynutí zákonnej dvojmesačnej zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2012